

Sygn. akt I C 856/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015r

Sąd Rejonowy w Gdyni – Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Katarzyna Fiutowska

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015r w Gdyni

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. B. kwotę 2 706,44 zł. (dwa tysiące siedemset sześć złotych czterdzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2014r do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. B. kwotę 616,20 zł. (sześćset szesnaście złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje ściągnięcie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 589,56 zł. (pięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem wynagrodzenia biegłego w zakresie wyceny pojazdów samochodowych;
5. nakazuje ściągnięcie od powoda M. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 297,39 zł. (dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem wynagrodzenia biegłego w zakresie wyceny pojazdów samochodowych

Sygn. akt I C 856/14

UZASADNIENIE

Powód M. B. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 3.383,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą wskutek uszkodzenia jego pojazdu z winy sprawcy, ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Powód wskazał, iż w dniu 8.01.2014r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu jego samochód marki M. (...) o nr rej. (...). Dodał także, iż zgłosił szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi, który na podstawie sporządzonej kalkulacji naprawy ustalił i wypłacił mu odszkodowanie w wysokości 1.603,23 zł. W ocenie powoda prawidłowa kwota odszkodowania winna wynosić 4.741,17 zł zgodnie z wykonaną na jego zlecenie ekspertyzą, albowiem pozwany bezzasadnie zaniżył stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych a także dokonał amortyzacji części zamiennych o 40 %. Do zapłaty pozostała zatem kwota 3.383,94 zł, której pozwany pomimo wezwania nie uiścił.

(pozew k. 3 – 6)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wskazując, iż wypłacił należne odszkodowanie, które w całości rekompensuje poniesioną szkodę. Podkreślił przy tym, iż pojazd w dacie szkody był pojazdem 10-letnim, a zatem zasadne było obniżenie wartości części zamiennych. Ponadto w ocenie pozwanego bezzasadne było lakierowanie zderzaka tylnego jego części bocznej prawej i lewej, a także lakierowanie całej tylnej pokrywy bagażnika łącznie z demontażem tylnej szyby. Również naprawa pasa tylnego była bezzasadna, skoro na etapie likwidacji szkody nie była zgłaszana taka usterka. Pojazd zaś nie musi być naprawiony przy użyciu części o maksymalnych cenach. Powód zaś nie wykazał, aby jego pojazd posiadał części oryginalne i nie był wcześniej naprawiany. Nie wykazał także, iż w rzeczywistości je poniósł, albowiem nie przedłożył faktury VAT. Zdaniem pozwanego powód nie wykazał również celowości kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy a jej koszt jest zawyżony.

(odpowiedź na pozew k. 49 – 55).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 stycznia 2014r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd powoda M. B. marki M. (...) o nr rej. (...) wykorzystywany w prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej.

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

(okoliczności bezsporne: zeznania powoda k. 85).

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który ustalił i wypłacił mu odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 1603,23 zł netto. Powód nie zgadzając się z ustaleniami pozwanego zlecił wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił koszty naprawy pojazdu powoda na kwotę 4.741,17 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji, jaki poniósł powód wyniósł 246 zł.

(bezsportne: kalkulacja naprawy k. 17 - 23, kosztorys k. 24 - 26, faktura k. 27)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powoda wynosi 4.309,67 zł netto.

(dowód: opinia biegłego sądowego M. Ś. k. 116 – 134, pisemna opinia uzupełniająca M. Ś. k. 155 – 159).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania powoda odnośnie wcześniejszych uszkodzeń spornego pojazdu i jego ewentualnych napraw. W ocenie Sądu powód zeznawał bowiem w sposób szczerzy i zgodnie z posiadaną wiedzą. Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego sądowego M. Ś. w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda powstałych w wyniku kolizji z dnia 8 stycznia 2014r. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto biegły w pisemnej opinii uzupełniającej szczegółowo odniósł się do wątpliwości strony pozwanej podtrzymując złożoną opinię i wyjaśniając z jakich względów zakwestionowane czynności naprawcze zostały uwzględnione, a także z jakich przyczyn w sprawie nie mogły znaleźć zastosowania części zamiennie alternatywne. Pozwany zaś tak sporządzonej opinii uzupełniającej nie kwestionował. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do

podważenia sporządzonej przez biegłego opinii i uczynił ją podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W niniejszym procesie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 3.383,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami, w tym kwoty 246 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy. Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady. Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, a w szczególności zastosowanie przy ewentualnej naprawie części oryginalnych i wysokości stawek za prace naprawcze.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹k.c. W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81). Podkreślić również należy, jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. Jak wynika bowiem z opinii biegłego właściciel pojazdu musi wyrazić zgodę na zamontowanie zamienników, gdyż części te są niepotwierdzonej jakości. Mogą być one zatem wykonane z materiałów o niższej jakości czy nawet grubości, jak również różnić się wymiarami. Ponadto w przypadku części wykonanych z tworzyw sztucznych istnieją wątpliwości, czy w takim samym stopniu pochłaniają one energię zderzenia i czy nie stwarzają zagrożenia dla innych użytkowników drogi z uwagi na brak potwierdzenia ich homologacją czy certyfikatem. Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż w dacie szkody uległy uszkodzeniu części nieoryginalne. Pozwany dokonał oględzin pojazdu powoda po szkodzie, co zostało uwidocznione w dokumentacji zdjęciowej, a zatem miał możliwość sprawdzenia jakie części uległy uszkodzeniu. Z tych też względów podnoszenie zarzutów nieoryginalności części przy braku jakichkolwiek dowodów na tą okoliczność jest bezpodstawne, tym bardziej, iż to na pozwanym skoro wywodził z tego skutki prawne ciążył obowiązek wykazania powyższego, czego ewidentnie nie uczynił. Ponadto brak jest jakichkolwiek informacji, aby pojazd ten był wcześniej uszkodzony i naprawiany w zakresie uszkodzeń objętych niniejszym zdarzeniem z dnia 8.01.2014r. poza zderzeniem tylnym, co uwzględnił biegły obniżając wartość tej części o 50%. Co więcej biegły uwzględnił także fakt mocnego skorodowania pokrywy bagażnika obniżając koszty lakierowania tej części o 50%. Z tych też względów w ocenie sądu biegły poprawnie uwzględnił fakt wcześniejszych ubytków uszkodzonych części. Należy wskazać, iż celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. Ponadto pozwany w żaden sposób nie wykazał ani też nie wskazał podstawy obniżenia wszystkich cen części o 40 %, co powoduje, iż przyjęty wskaźnik jest w ocenie sądu całkowicie dowolny i niczym nieuzasadniony. Z tych też względów sąd uznał, iż ustalenia biegłego odnośnie zakresu naprawy i przyjętych części zamiennych są prawidłowe. Biegły uwzględnił bowiem jedynie

czynności konieczne z technologicznego punktu widzenia, w tym również demontaż pokrywy bagażnika i lakierowania – cieniowania - narożnika zderzaka tylnego prawego, czego ostatecznie pozwany nie kwestionował.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie opinii biegłego sądowego M. Ś. ustalił koszt naprawy pojazdu powoda na kwotę 4.309,67 zł netto. Biegły uwzględnił przy tym stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie odpowiednio 120 zł i 135 zł wskazując, iż są to średnie, najczęściej stosowane, stawki za te prace. Jak wynika z opinii biegłego stawki ustalone przez pozwanego na poziomie 60 zł nie występują na rynku trójmiejskim. Dodać również należy, iż pozwany poza wskazaniem w niniejszej sprawie, iż stawka w wysokości 60 zł jest prawidłowa nie wskazał sposobu, jak i podstaw ustalenia jej na przyjętym przez siebie poziomie. Także akta szkody nie zawierają żadnego dokumentu, który uzasadniałby zastosowanie takiej stawki. Dlatego też zdaniem Sądu zasadne jest wyliczenie kosztów naprawy pojazdu powoda przy zastosowaniu stawek uśrednionych wskazanych przez biegłego. Wskazać bowiem należy, iż poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu, a odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że wysokość szkody jaką poniósł powód wynosi 4.309,67 zł i stanowi to rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy jego pojazdu. Podkreślić bowiem należy, iż powód jak sam przyznał wykorzystywał pojazd do prowadzonej działalności gospodarczej, a zatem należne odszkodowanie winno zostać wypłacone bez podatku VAT. Skoro zaś bezspornie powód otrzymał już od pozwanego kwotę 1603,23 zł, to obecnie należy mu się tytułem odszkodowania kwota 2706,44 zł. Okoliczność bowiem, że powód nie naprawił pojazdu nie oznacza, iż nie przysługuje mu z tego tytułu odszkodowanie, czy też, że w takim przypadku uzasadnione jest jego obniżenie poprzez zastosowanie do jego ustalenia części zamiennych nieoryginalnych. Wskazać należy, iż w przypadku, gdy odszkodowanie ustalone jest w oparciu jedynie o metodę kosztorysową, a poszkodowany nie przedstawia faktury za naprawę pojazdu, to nie ma to znaczenia dla powstania obowiązku wypłaty odszkodowania (uchwała SN z dnia 17 maja 2007r., sygn. akt III CZP 150/06). Ponadto Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r. (I ACa 1179/06, LEX nr 298601) wskazał, iż szkoda, która powstaje wskutek wypadku komunikacyjnego, podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy jakiego doznał poszkodowany w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę.

W odniesieniu do żądania zwrotu kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji naprawy Sąd zważył, iż co prawda Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004r. w sprawie III CZP 24/04 stwierdził, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego, to jednak w ocenie sądu w niniejszej sprawie okoliczności takie nie zachodzą. Spór pomiędzy stronami sprowadzał się bowiem w głównej mierze jedynie do uwzględnienia cen części oryginalnych oraz wyższych stawek za prace naprawcze. Nie istniała zatem realna potrzeba zlecenia prywatnej kalkulacji, której koszt stanowił jedynie niepotrzebny wydatek. W związku z tym w ocenie Sądu powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu w oparciu o art. 361 § 1 k.c., albowiem wydatek w postaci kosztów prywatnej opinii nie sposób uznać za konieczny i uzasadniony.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem należnego odszkodowania kwotę 2.706,44 zł oddalając powództwo w pozostałym zakresie w punkcie 2 wyroku. Nadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zasądził odsetki ustawowe od w/w kwoty od dnia 2 lipca 2014r. do dnia zapłaty, albowiem niewątpliwie pozwany w określonym w art. 817 k.c. terminie nie spełnił świadczenia a nadto powód przed wszczęciem niniejszego procesu wzywał pozwanego do zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z

urzędu (Dz.U. 02.163.1349) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 616,20 zł. Sąd zważył, iż powód wygrał postępowanie w 80% i poniósł koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 170 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 617 zł. Pozwany zaś wygrał w 20% i poniósł koszty zastępstwa procesowego (617 zł). Po wzajemnym skompensowaniu należności Sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

Nadto w oparciu o art. 5 ust. 3 i 4, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz. 1398 z późn. zm.) Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa w pkt. 4 wyroku od pozwanego kwotę 589,56 zł, zaś w punkcie 5 wyroku od powoda kwotę 297,39 zł tytułem brakujących kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa, na które składają się koszty opinii biegłego.